

Arrest

nr. 52 371 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leoonse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleoonse nationaliteit te bezitten, van Libanese afkomst te zijn en christen te zijn. U bent geboren in Freetown op 25 april 1977 en woonde er uw hele leven. Uw vader (H.A.) gaf niet om zijn gezin en hij liet uw moeder (K.H.) en haar gezin in 1993-1994 in de steek. In 2008 kwam uw vader terug naar Sierra Leone en hij kwam te weten waar u en uw zus woonden. Hij zocht jullie op en gaf aan dat hij een zaak wilde beginnen en dat hij wou dat u en uw zus meehielpen. Aanvankelijk weigerde u dit te doen, maar later werkte u toch samen met uw vader in zijn winkel in bouwmaterialen. De handelswaar werden op krediet gegeven door een aantal leveranciers. Zes maanden nadat uw vader de zaak begon, verdween hij plots naar Libanon. De zaak werd gesloten en de leveranciers kwamen hun goederen terug ophalen. Er bleken echter enkele generatoren te ontbreken en de Nigeriaanse leveranciers wilden in ruil 17.000 Amerikaanse Dollar als vergoeding. U

werd door de vier Nigerianen geslagen. De dag nadien stapten de Nigerianen naar de politie en deze kwam u de dag nadien thuis ophalen om u vragen te stellen op het politiebureau van Kongo-Cross. De politie stelde een rapport van de verklaringen op en liet iedereen gaan. De politie gaf u het advies het verschuldigde geld te betalen. De nacht nadien belden de Nigerianen u op en ze vroegen u om tot bij hen te komen. U gaf aan dat u angst had om 's nachts te gaan, maar de ochtend nadien ging u toch tot bij hen. Ze zegden dat ze het verschuldigde bedrag zouden kwijtschelden indien u voor hen zou stelen en mensen zou aanvallen. U weigerde dit waarop ze zegden dat u binnen twee à drie dagen moest betalen want dat ze u anders zouden onthoofden. U ging naar huis en vergat alles. Eén week later kwam u 's ochtends terug van uw werk in de haven en u trof een massa mensen aan voor uw huis. Ze vertelden u dat uw zus vermoord werd. De politie gaf aan dat ze de zaak gingen onderzoeken. De dag na de begrafenis vluchtte u van Sierra Leone naar Guinee-Conakry. U verbleef daar één week alvorens naar België te vluchten waar u op 15 februari 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt omtrent uw nationaliteit.

U verklaarde in Freetown geboren te zijn op 25 april 1977, er uw hele leven gewoond te hebben, de Sierraleonse nationaliteit te bezitten, van Libanese afkomst te zijn en christen te zijn (gehoor 1 CGVS, p.2 – 4). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat uw tribe was, gaf u aan dat u dat niet kende, maar dat u van Libanon bent. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u Sierraleoner bent, gaf u aan dat uw vader, (H.A.), Libanees is en de Libanese nationaliteit heeft, maar dat u in Sierra Leone geboren bent. Toen u gevraagd werd naar de nationaliteit van uw moeder (K.H.), gaf u aan dat ze van gemengde Malata – Libanese afkomst is (gehoor 1 CGVS, p.2). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of ook u de Libanese nationaliteit bezit, gaf u aan dat u vanaf uw geboorte tot op heden niet weet wie u bent of wat uw nationaliteit is. Verder vertelde u aan iedereen die het vroeg dat u Sierraleoner bent, omdat dat de plaats is waar u was (gehoor 1 CGVS, p.3).

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u documenten hebt die uw nationaliteit en/of identiteit aantonen, gaf u aan dat u niet geregistreerd werd en u geen documenten hebt. Verder gaf u aan dat uw vader niet om u en uw zus gaf en dat hij zei dat jullie bastaards waren (gehoor 1 CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd of uw zus (S.), die dezelfde vader had als u, wél geregistreerd werd en een geboortecertificaat had, gaf u aan dat er problemen waren omdat jullie geen documenten hadden. Toen u gevraagd werd waarom uw vader en uw moeder u niet registreerden, ontweek u de vraag door te stellen dat u niets van uw vader weet. Toen u erop gewezen werd dat gevraagd werd naar de reden waarom uw vader en uw moeder u niet registreerden, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat u enkel weet dat uw vader geen goed man is en dat hij enkel kwam om uw moeder te slaan (gehoor 1 CGVS, p.5). Verder gaf u aan dat u documenten nodig had om naar uw vader in Libanon te gaan en dat u en uw zus verschillende malen naar de Libanese ambassade en de Sierraleonse autoriteiten gingen om een paspoort te vragen, doch zonder resultaat (gehoor 1 CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd waarom u naar uw vader wilde gaan, gaf u aan dat u leed en u niet langer voor uzelf kon zorgen. Toen u erop gewezen werd dat deze man uw moeder mishandelde, u niet erkende,... wijzigde u uw antwoord, door te stellen dat u naar uw vader wilde, omdat u de familie langs zijn kant wilde ontmoeten (gehoor 1 CGVS, p.9).

Gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt evenwel dat u recht hebt op de Libanese nationaliteit. De **Libanese nationaliteitswetgeving** stelt immers duidelijk dat 'een kind wiens vader staatsburger van Libanon is, beschouwd wordt als een Libanees staatsburger'. Aangezien u eerder verklaarde dat uw vader, (H.A.), de Libanese nationaliteit heeft (gehoor 1 CGVS, p.2), maakt u eveneens aanspraak op de Libanese nationaliteit. U toonde niet aan dat u de Libanese nationaliteit niet zou hebben en u toonde evenmin aan dat u deze - zonder succes - trachtte te verwerven. Zelfs indien u de Libanese nationaliteit niet zou hebben, hebt u er volgens de Libanese nationaliteitswetgeving recht op en kunt u deze aanvragen bij de Libanese ambassade. U beweerde weliswaar dat u naar de ambassade van Libanon in Sierra Leone geweest bent, maar u staat dit niet met enig document. U haalde geen "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" ten aanzien van Libanon aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de reden waarom u Sierra Leone ontvluchtte, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U gaf aan dat uw vader (H.A.) zijn gezin in 1993-1994 in de steek liet en naar zijn geboorteland Libanon trok (gehoor 1 CGVS, p.4). Verder gaf u aan dat u vanaf januari 2008 met uw vader werkte in zijn handelszaak in bouwmaterialen te Sierra Leone (gehoor 1 CGVS, p.10). Toen uw vader zes maanden later plots verdween naar Libanon, bleken enkele generatoren te ontbreken. De - Nigeriaanse - leveranciers wilden in ruil 17.000 Amerikaanse Dollar vergoeding en u werd door hen geslagen en voor de politie gebracht (gehoor 1 CGVS, p.12-13). U gaf aan dat de vier Nigerianen u later opnieuw contacteerden en u zegden dat ze het verschuldigde bedrag zouden kwijtschelden indien u voor hen zou stelen en mensen zou aanvallen, wat u weigerde. Daarop vroegen de Nigerianen u om binnen twee à drie dagen te betalen, want dat ze u anders zouden onthoofden. U ging naar huis en vergat alles (gehoor 2 CGVS, p.3). Eén week later bleek uw zus vermoord te zijn, waarop u Sierra Leone verliet en - via Guinee-Conakry - naar België vluchtte (gehoor 2 CGVS, p.5).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om feiten van gemeenrecht, meer bepaald een twist tussen u – als medewerker in de zaak van uw vader (H.A.) – enerzijds en de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader anderzijds. Het onderwerp van deze twist is de betaling van schulden aan de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader. De feiten die u in dat verband aanhaalde, kunnen bijgevolg niet als ‘vervolgung’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven bijgevolg geen internationale bescherming.

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt in geval van een eventuele terugkeer naar Sierra Leone.

U gaf aan dat vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader 17.000 Amerikaanse Dollar wilden als vergoeding voor enkele generatoren die ze aan uw vader leenden en die – na uw vaders vertrek midden 2008 – bleken te ontbreken (gehoor 1 CGVS, p.11-12).

Toen de dossierbehandelaar u vroeg van welk bedrijf de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader waren, verklaarde u dat u het niet wist. Toen u gevraagd werd naar de namen van de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader waarmee u een probleem kende, gaf u aan dat u het niet wist, maar dat u hen nog tweemaal zag nadat u een eerste maal een probleem had met hen. Verder gaf u aan dat u geen zaken deed met hen (gehoor 1 CGVS, p.12). Dit is geen afdoende verklaring om dergelijke elementaire gegevens betreffende uw belagers niet te weten, daar u immers zelf aangaf verschillende ontmoetingen met hen gehad te hebben. Overigens gaf u aan dat de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader u een kopie gaven van het bewijs dat ze generatoren leverden (gehoor 1 CGVS, p.12-13) en men mag verwachten dat op dit document de gegevens van de Nigeriaanse zakenpartners terug te vinden is. Dat u bovenstaande zaken niet weet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader.

Toen u verder gevraagd werd of u aangifte deed bij de politie van het feit dat uw vader verschillende generatoren stal, gaf u aan dat u zelf niet naar de politie ging totdat de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader u bij de politie aangaven. U gaf verder aan dat u er nooit aan dacht om aangifte te doen (gehoor 1 CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader een origineel bewijsstuk van de levering hadden en dat u een kopie kreeg, maar toen u gevraagd werd of u dit document bij had, gaf u aan van niet, omdat u niet dacht dat er iets zou gebeuren (gehoor 1 CGVS, p.12-13). Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij op alle mogelijke manieren tracht zijn relaas te staven. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Toen u verder gevraagd werd wat u deed tegen de bedreigingen die de Nigerianen tegenover u uitspraken, antwoordde u ontwijkend door te stellen dat de mensen zegden dat u zich geen zorgen hoefde te maken (gehoor 1 CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u ergens ging vragen om te bemiddelen of om bescherming te vragen, gaf u vaag aan dat iedereen iedereen bedreigt in Afrika (gehoor 1 CGVS, p.14). Toen de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader u een derde maal bedreigden en u gevraagd werd wat uw reactie daarop was, gaf u aan dat u naar huis ging, dat u hen vergat en dat u dacht dat ze gewoon maar dreigden (gehoor 2 CGVS, p.3). Uw gebrek aan initiatief om een oplossing voor het conflict met de vier Nigeriaanse zakenpartners van uw vader te zoeken of om bescherming te zoeken tegen deze mensen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Toen een week later uw zus vermoord werd – u denkt dat de vier

Nigeriaanse zakenpartners van uw vader haar doodden – ging u naar de politie. De politiediensten gaven aan dat ze wilden weten wie uw zus doodde en ze zegden dat ze het gingen onderzoeken (gehoor 2 CGVS, p.4). Hieruit blijkt dat de politie in Sierra Leone alvast niet onverschillig reageerde.

Tot slot – en niet in het minst – dient opgemerkt te worden dat zelfs zo geloof zou gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, quod non, u zich voor feiten van privaatrechtelijke aard in de eerste plaats dient te wenden tot uw eigen nationale overheid. U hebt evenwel nagelaten om juridische ondersteuning bij een advocaat te zoeken en er dient te worden vastgesteld dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet hebt uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Tot slot legde u geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht. Hij stelt alle pogingen te hebben ondernomen om de Libanese nationaliteit te bekomen. Hij is verschillende keren naar de Libanese ambassade geweest doch aangezien zijn vader hem nooit heeft willen erkennen staat zijn band met een Libanese onderdaan niet vast. Verzoeker heeft evenmin een geboorteakte ontvangen aangezien zijn moeder ook geen documenten had. Verweerder gaat eraan voorbij dat hij niet erkend werd en officieel geen vader heeft. Verzoeker citeert een aantal passages uit de Libanese nationaliteitswetgeving en stelt dat hij nooit de Libanese nationaliteit zal kunnen bekomen. Tevens citeert hij de Sierra Leoneanse nationaliteitswetgeving en stelt hij dat hij de Sierra Leoneanse nationaliteit evenmin kan bekomen.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar een internetartikel dat hij om deze reden werd gediscrimineerd in Sierra Leone. Het zou een gekend feit zijn dat mensen die niet kunnen aantonen de Sierra Leoneanse nationaliteit te hebben er gediscrimineerd worden. Deze discriminatie gaat zo ver dat zij een vervolging uitmaakt in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker kan geen bescherming krijgen van de Sierra Leoneanse overheid omdat hij als burger niet bestaat. Hij heeft geen documenten zodat de politie weigert hem te helpen. Verweerder stelt ten onrechte dat hij geen stappen heeft ondernomen om de bedreiging vanwege de vier mannen weg te nemen. Zijn situatie mag niet worden bekeken los van de discriminatie waarin hij zich al zijn hele leven bevindt. Reële beschermingsmogelijkheden heeft hij niet. Zelfs indien het conflict met de zakenpartners van privaatrechtelijke aard is bestaat de vervolging eruit dat hij gezien zijn gebrek aan nationaliteit geen bescherming kan krijgen van de overheid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Uit verzoekers verklaringen doorheen de asielprocedure en het feitenrelaas zoals aangehaald in de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat hij is geboren en getogen in Sierra Leone en er zijn hele leven heeft gewoond. Aangezien verzoeker in het verzoekschrift stelt noch de Sierra Leoneanse noch

de Libanese nationaliteit te bezitten wordt onderhavige asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Sierra Leone, het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden asielrelaas. Zo legt hij geen bewijzen voor ter staving van zijn verklaring dat hij en zijn vader gedurende ongeveer zes maanden een winkel in bouwmaterialen hebben gehad. Evenmin legt hij enig bewijs neer van het feit dat vier zakenpartners van zijn vader van hem 17 000 dollar eisten, en dit ondanks dat hij van hen een bewijs van levering zou hebben ontvangen (administratief dossier, stuk 7, p.12) en dat deze openstaande schuld de oorzaak is van zijn problemen en vlucht uit Sierra Leone.

Voorts brengt hij geen begin van bewijs bij van de verklaring die door de politie werd opgesteld in het kader van dit geschil noch ter staving van het feit dat zijn zus zou zijn vermoord of van de vaststellingen die dienaangaande werden gedaan in het ziekenhuis. Verzoeker toont niet aan enige poging te hebben ondernomen teneinde de nodige bewijselementen te vergaren, doch beperkte zich, wanneer werd gevraagd of hij probeerde iemand te contacteren in Sierra Leone, ertoe te stellen daar wel over vrienden te beschikken maar geen nummers te hebben (administratief dossier, stuk 7, p.6). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde contact op te nemen met zijn land van herkomst teneinde bewijselementen te bekomen of zich op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier vage en bevreemdende verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Zo kon hij geen uitleg verschaffen omtrent de reden waarom zijn vader in 2008 terugkeerde naar Sierra Leone om een winkel te openen, ondanks dat zij voorheen gedurende jaren geen contact zouden hebben gehad.

Bovendien legde hij vage verklaringen af daar waar hij niet kon preciseren hoe zijn vader zaken deed met de vier Nigerianen die hem zouden hebben belaagd. Evenmin kon hij aangeven van welk bedrijf zij waren. Verzoeker bleek ook de namen van deze vier personen niet te kunnen verstrekken. Verzoekers onwetendheid klemmt nog des te meer daar hij de vier Nigerianen nadien nog herhaaldelijk zou hebben gezien, zij hem een bewijs van levering zouden hebben verstrekt, klacht tegen hem zouden hebben ingediend bij de politie waarna zij in het politiekantoor gedurende anderhalf uur zouden hebben gediscussieerd over de zaak en hem met de dood zouden hebben bedreigd (administratief dossier, stuk 7, p.2, 9, 12-13).

Verzoeker legde daarenboven op verscheidene punten incoherente verklaringen af. Verzoeker verklaarde dat de vier Nigerianen hem opbelden, dat hij naar hen ging en dat zij hem voor de keuze stelden om voor hen te gaan stelen, waarna verzoeker aangaf dit niet te kunnen doen. Hij verklaarde dienaangaande in de vragenlijst dat zij hem een week de tijd zouden hebben gegeven om zich te bedenken en dat zij hem zouden doden indien hij dit niet zou doen (administratief dossier, stuk 12, p.3). Tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS stelde hij echter: *“Ze zegden dat ze me tot morgen gaven om erover na te denken”* en voegde hij hieraan toe dat zij hem zouden doden indien hij niet terugkwam met

het geld (administratief dossier, stuk 7, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij dan weer dat de vier mannen hem na zijn weigering twee tot drie dagen zouden hebben gegeven om het geld te brengen (administratief dossier, stuk 4, p.3).

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent hetgeen gebeurde na deze laatste ontmoeting. In de vragenlijst verklaarde hij: *"De tijd die daarop volgde, bleven ze mij nog telefonisch lastigvallen. Ik beantwoordde hun telefoontjes niet. Ik dacht er ook niet meer aan"* (administratief dossier, stuk 12, p.3). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij de dag na de ontmoeting zijn simkaart uit zijn gsm zou hebben verwijderd (administratief dossier, stuk 7, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde hij dan weer, gevraagd wat er verder gebeurde, dat hij gewoon naar huis ging, hen vergat, dacht dat ze gewoon dreigden en gewoon alles vergat (administratief dossier, stuk 4, p.3).

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij Sierra Leone zou zijn ontvlucht. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst gaf hij aan dat hij, nadat zijn zus zou zijn vermoord eind 2009, besepte dat hij geen andere uitweg had dan te vluchten, dat hij Sierra Leone verliet op 22 januari 2010 en in België arriveerde op 13 februari 2010 (administratief dossier, stuk 12, p.3; stuk 13, nr.34). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij Sierra Leone verliet op 22 januari 2009 en aankwam in België op 13 februari 2010. Wanneer hem uitdrukkelijk werd gevraagd of, daar waar hij eerder zei dat hij Sierra Leone verliet op 22 januari 2009, dit dan ook in 2010 was, antwoordde verzoeker: *"Nee, dat was in 2009"* (administratief dossier, stuk 7, p.6-7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij Sierra Leone zou hebben verlaten eind 2009 en stelde hij, erop gewezen dat hij tijdens het eerste gehoor aangaf dat hij Sierra Leone verliet in januari 2009: *"Ik wist de maand niet zeker. Maar het was het einde van 2009"* (administratief dossier, stuk 4, p.5).

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt nog des te meer daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon niet preciseren onder welke nationaliteit hij zou hebben gereisd, noch met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 7, p.6-7; stuk 13, nr.33-34).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift en onder verwijzing naar een internetartikel beweert dat hij gedurende zijn hele leven zou zijn gediscrimineerd in Sierra Leone repliceert verweerder met recht dat hij hiervan voorheen geen melding maakte. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker nergens eerder gedurende de procedure melding maakte van het feit dat hij zou zijn gediscrimineerd omwille van zijn afkomst maakt dat aan deze *post factum* bewering geen geloof kan worden gehecht. Het door verzoeker in dit kader aangehaalde internetartikel is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient de vrees voor vervolging in zijn hoofd *in concreto* aan te tonen en blijft hier gelet op het voormelde in gebreke.

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt volgens hem niet gemotiveerd. Nergens uit de beslissing kan worden achterhaald waarom de subsidiaire bescherming

wordt geweigerd en zelfs niet of er zelfs een minimaal onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

2.4. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van deze beslissing, kennelijk feitelijke grondslag.

Gelet op de sub 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde concrete asielmotieven toont verzoeker, in acht genomen dat in het dossier voor het overige geen elementen kunnen worden ontwaard die hierop wijzen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS